

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Mörtlovou v hlavním líčení konaném dne 3. srpna 2018 v Táboře

takto:

Obžalovaná

K **P**, narozená v , trvale bytem , adresa pro doručování ,

je vinna, že

jako příjemce dávky státní sociální podpory – rodičovského příspěvku, který pobírala na dceru **E** **P**, narozenou , nesplnila svou zákonnou oznamovací povinnost, které si byla plně vědoma a nejpozději dne neohlásila Úřadu práce – Kontaktní pracoviště Tábor, změny rozhodné pro trvání nároku na dávku a to, že dne opustila trvale domácnost, ve které pečovala o svou nezaopatřenou dceru a tím přestala splňovat podmínku osobní celodenní řádné péče o dítě po celý kalendářní měsíc, čímž ztratila nárok na rodičovský příspěvek za měsíc červen ve výši 11.500 Kč, který jí byl vyplacen a který přes výzvu nevrátila, takto jednala ku škodě Úřadu práce ČR, Krajská pobočka v Českých Budějovicích, kontaktní pracoviště Tábor, IČ 72496991,

tedy

ke škodě cizího majetku sebe obohatila tím, že jiného uvedla v omyl a způsobila tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

čímž spáchala

přechin podvod podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku.

Podle § 46 odst. 1 trestního zákoníku se **upouští od potrestání** obžalované.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Českých Budějovicích, IČ 72496991, kontaktní pracoviště Tábor, odkazuje s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Tento skutkový stav byl zjištěn především z výpovědi obžalované K P, z úředních záznamů o podaných vysvětlení svědků J K a D: P které byly přečteny podle § 314d odst. 2 trestního řádu. Provedeny byly rovněž listinné důkazy, z nichž stěžejní jsou příspisy úřadu práce, žádost o příspěvek, rozhodnutí a oznámení úřadu práce, protokol o ústním jednání, zpráva k osobě, návrh na rozhodnutí o péči, rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 26. 9. 2017 č. j. 12Nc 54/2017 - 11, opis z evidence přestupků a rejstříku trestů, usnesení o zahájení trestního stíhání PČR OŘP Praha I ze dne 14. 6. 2018 č. j. KRPA-79686-40/TČ-2018-001179-1, rozhodnutí o rozložení úhrady daně a doklady k platbám.
3. Soud hodnotil tyto provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění

4. Obžalovaná ve své výpovědi připustila, že se žalovaného jednání dopustila, nicméně učinila tak nevědomě. V této době byla pod velkým tlakem, nedošlo jí, že má změnu někde nahlásit. Navíc jí nebyla umožněna komunikace s okolím, byla několik dní držena v P, následně byla v A Společnou domácnost opustila dne, dcera je nyní v péči otce. Když jí byl přiznán rodičovský příspěvek, byla poučena ze strany pracovníků úřadu práce, že má oznamovat veškeré skutečnosti, které jsou rozhodné pro přiznání a trvání nároku na dávku. Škodu v plné výši úřadu práce uhradila.
5. Výpověď obžalované však nelze zcela přijmout jako úplné a bezvýhradné doznání. Ona totiž uvádí, že oznámení o skutečnosti, že opustila svoji nezletilou dceru a nepečuje o ni, nemohla učinit, neboť byla držena u matky svého přítele v P a nesměla s nikým komunikovat. Zde prý byla držena nejméně týden, potom odjela do A, kde se zdržovala do listopadu. Obžalovaná se tedy plně nedoznala, neboť nedoznala skutečnosti rozhodné pro posouzení formy zavinění jednání, které je jí kladeno za vinu a které je úmyslné. Nemohlo být tedy postupováno tzv. odklonem od trestního řízení a trestní stíhání obžalované nemohlo tudíž být podmíněně zastaveno, ač jinak by další skutečnosti požadované zákonem patrně splněny byly.
6. Její výpověď soud hodnotí jako nevěrohodnou, kdy v důvodech, proč nekomunikovala s úřadem práce, soud spatřuje pouhou její výmluvu. Především z usnesení o zahájení trestního stíhání PČR OŘP Praha I ze dne 14. 6. 2018 č. j. KRPA-79686-40/TČ-2018-001179-1 bylo zjištěno, že obžalovaná figurovala jako údajná oběť znásilnění, kdy však měla zcela vědomě a lživě obvinít policistu ze závažného protiprávního jednání. Ve stejné době došlo k situaci, kdy obžalovaná víceméně neočekávaně opustila společnou domácnost s D P a jejich nezletilou dceru E a údajně byla držena novým přítelem M K v P u jeho matky. Mimochodem při výslechu uvedla, že se v bytě matky M K cítila bezpečně, nikde neuváděla, že zde byla držena násilně a nemohla kontaktovat okolí. Následně měla opustit Českou republiku a odcestovat na několik měsíců do A. Je pravdou, že v této době

nekomunikovala pravděpodobně ani s rodinou, kdy po ní její matka nechala vyhlásit celostátní pátrání.

7. Skutková zjištění pak již jen dokreslují zprávy úřadu práce, ze kterých vyplývá, že obžalovaná byla coby žadatelka o rodičovský příspěvek řádně poučena o oznamovací povinnosti, následně byla vyrozuměna o vzniklém nedoplatku ve výši 11.500 Kč, kdy tento měl být uhrazen nejpozději do 2017. Je její vinou, že si zasílané písemnosti nevyzvedávala, takže tyto byly doručovány fikcí. Z rozsudků Okresního soudu v Táboře se zjišťuje, že manželství obžalované a D. P. bylo dne 2018 rozvedeno, kdy v předcházejícím řízení byla jejich nezletilá dcera E. svěřena do péče otce. Důvodem pro rozhodnutí soudu byla mimo jiné skutečnost, že obžalovaná opustila dne 2017 společnou domácnost a přestala tak pečovat o dceru. Z dokladů o provedených platbách vyplývá, že obžalovaná uhradila dne 2018 částku ve výši 4.000 Kč a dne 2018 částku ve výši 7.500 Kč. Soud tuto skutečnost u úřadu práce neověřoval, neboť neměl pochybnost o tom, že dluh byl uhrazen, neboť částky byly zasílány na číslo účtu uvedené na jiné písemnosti úřadu práce jako číslo účtu, na něž má být přeplatek zaslán.
8. Z obsahu úředního záznamu o vysvětlení D. P. plyne mimo jiné, kdy a za jakých okolností obžalovaná opustila společnou domácnost a přestala pečovat o dceru E. Toto vše D. P. dle své výpovědi oznámil dne 2017 na ÚP v Táboře.
9. Pracovnice úřadu práce J. K. podala vysvětlení, v němž uvedla, že obžalovaná dne 2016 požádala na ÚP v Táboře žádost o rodičovský příspěvek na dceru E., přičemž jmenovaná podepsala tiskopis, v němž je uvedeno mimo jiné prohlášení o tom, že žadatel si je vědom své povinnosti ohlásit do 8 dnů změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu, které si měla přechíst. Navíc o této oznamovací povinnosti bývají žadatelé o dávky také poučovány ústně. Na rodičovský příspěvek nemá nárok ten, kdo osobně a celodenně nepečuje o nezletilé dítě.
10. Na základě výše uvedeného pak soud uzavírá, že není pochyb o tom, že obžalovaná se dopustila jednání, které je popsáno ve výroku tohoto rozsudku. K tomuto závěru dospěl soud nejen se zohledněním výpovědi obžalované, který závadové jednání částečně připouští, ale zejména též na základě ostatních shora uvedených důkazů.

III. Právní posouzení

11. Při právním posouzení výše popsaného jednání soud uzavírá, že obžalovaná ve výroku popsaným jednáním naplnila všechny znaky skutkové podstaty přečinu podvod podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, protože nesplnila svou zákonnou oznamovací povinnost, které si byla plně vědoma a neohlásila Úřadu práce – kontaktní pracoviště Tábor, změny rozhodné pro trvání nároku na dávku. Tímto jednáním zamlčela podstatné skutečnosti, využila omylu ze strany úřadu práce a způsobila tak na cizím majetku škodu převyšující hranici škody nepatrné (§ 138 odst. 1 trestního zákoníku). Přeplatek na dávce ve výši 11.500 Kč ani přes výzvu úřadu práce ve stanoveném termínu nevrátila, částku uhradila až bezprostředně před konáním hlavního líčení (dne 11. 7. 2018 a 24. 7. 2018).
12. Pro úplnost pak soud dodává, že jednání obžalované bylo nepochybně jednáním úmyslným, a to ve formě úmyslu nepřímého ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, kdy obžalovaná zcela jistě věděla, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení (zájmu chráněného trestním zákoníkem) způsobit, a pro případ, že jej způsobí, byla s tím srozuměna, neboť neučinila nic pro to, aby takový následek nenastal (přitom ale tak učinit mohla). V inkriminované době jmenovaná opustila bez zjevných příčin domácnost a nezletilé dítě, několik měsíců byla nezvěstná, kdy nekomunikovala ani s vlastní rodinou, 2017 se dále léčila na psychiatrii údajně kvůli nespavosti. Bylo by tedy na místě předpokládat, že v té samé době obžalovaná neoznámila úřadu práce skutečnosti týkající se trvání nároku na rodičovský příspěvek,

nicméně nelze uvěřit výpovědi obžalované, spočívající v tom, že byla násilně držena v moci jiné osoby a nemohla komunikovat s okolím.

IV. Druh a výměra trestu, náhrada škody

13. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícímu závěru:
14. Co se týče volby nejvhodnější reakce na chování obžalované, soud se domnívá, že uložení trestu (byť by se v tomto případě jednalo patrně o spíše velmi mírný trest odnětí svobody podmíněně odložený) by v tomto případě bylo s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřeně přísné.
15. Podle § 46 odst. 1 trestního zákoníku od potrestání pachatele, který spáchal přečin, jeho spáchání lituje a projevuje účinnou snahu po nápravě, lze upustit, jestliže vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného přečinu a k dosavadnímu životu pachatele lze důvodně očekávat, že již pouhé projednání věci postačí k jeho nápravě i k ochraně společnosti.
16. K aplikaci tohoto ustanovení soud vedly zejména ty skutečnosti, že obžalovaná se k jednání částečně doznala (nedoznala ale formu zavinění) a svého jednání litovala a projevila účinnou snahu po nápravě, neboť zcela nahradila vzniklou škodu. S ohledem na výše uvedené lze zhodnotit, že v tomto případě postačuje pouhé projednání věci před soudem, které pro ni bude jistě dostatečným ponaučením, kdy je však zároveň nutné zdůraznit, že tento postup je pro ni velice shovívavý, a to zejména proto, že došlo k plné náhradě škody a že obžalovaná byla dosud zcela bezúhonnou osobou. Jakékoliv další podobné jednání obžalované již bude případně posuzováno nepoměrně přísněji.
17. Je-li pak obžalovaná nově trestně stíhána pro závažný zločin, jak plyne z usnesení o zahájení trestního stíhání, jež bylo provedeno jako listinný důkaz, nelze zatím samozřejmě předjímat s ohledem na zásadu presumpce nevinny, zda obžalovaná bude vůbec uznána vinnou příslušným soudem, který bude tuto věc projednávat. Takže skutečnosti, jež jsou jí tímto usnesením o zahájení trestního stíhání kladeny za vinu, zatím nemohou být jakkoli přičítány k tíži obžalované při hodnocení její osoby při úvahách o trestu, resp. při úvaze o tom, zda lze aplikovat ustanovení o upuštění od potrestání.
18. Pokud jde o výrok o náhradě škody, soud odkázal poškozený Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Českých Budějovicích s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť bylo prokázáno, že škoda byla v celé výši obžalovanou uhrazena. Navíc nárok na náhradu škody by nemohl být přiznán ani tehdy, kdyby k náhradě škody nedošlo, protože Úřad práce vydal ve věci vymáhání přeplatku své vlastní rozhodnutí, které mohlo být exekučním titulem v případě, kdyby obžalovaná neoprávněně čerpanou dávku dobrovolně neuhradila.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaná pro nesprávnost výroku, který se jí přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalované může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalované mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalované a státního zástupce i příbuzní obžalované v pokolení přímém, její sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaná. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalované. Je-li obžalovaná omezena ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalované za ni v její prospěch odvolání podat též její opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalované.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 3. srpna 2018

Mgr. Helena Mörtlová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14.11.2018. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 23.11.2018.

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne 14.11.2018 projednal odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 3.8.2018, č.j. 5 T 55/2018-82, podala

obžalovaná **K** , narozena v , trvale adresa
pro doručování

a rozhodl o něm

t a k t o :

podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalované jako nedůvodné **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

1. Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 3. 8. 2018 č.j. 5 T 55/2018-82 byla obžalovaná **K P.** uznána vinnou přečinem podvod podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž podle § 46 odst. 1 trestního zákoníku bylo od potrestání obžalované upuštěno. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byl poškozený Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Českých Budějovicích, kontaktní pracoviště Tábor, odkázán s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Předmětné rozhodnutí právní moci nenabylo, neboť obžalovaná proti němu podala prostřednictvím svého obhájce řádně a včas odvolání.
3. V písemném odůvodnění tohoto odvolání uvádí, že toto je podáváno do výroku o vině a dále rozvádí skutečnosti pro podání opravného prostředku. Obhájce na prvním místě navrhl již v rámci hlavního líčení zproštění obžaloby dle § 226 písm. b) trestního řádu, jako druhou variantu pak podmíněné zastavení trestního stíhání dle § 307 trestního řádu, event. ve třetím případě rozhodnutí o uznání viny s použitím ustanovení § 46 odst. 1 trestního zákoníku. Jelikož soud I. stupně vydal rozhodnutí, kterým uznal obžalovanou vinnou a upustil od potrestání dle § 46 odst. 1 trestního zákoníku, měla by obžalovaná dosáhnout minimálně i na rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání. Pokud okresní soud dospěl k závěru, že nelze využít ustanovení o podmíněném zastavení trestního stíhání, jelikož obžalovaná se k trestnému činu plně nedoznala, tak se jedná o výklad příslušného ustanovení trestního řádu soudem I. stupně s použitím tzv. přepjatého formalismu. Obžalovaná se pouze snažila soud I. stupně obeznámit se svou nelehkou situací v době spáchání přečinu a důvodům, které jí k jejímu chování vedly. Následkem tohoto postupu však bylo značně překvapivé rozhodnutí soudu I. stupně v podobě odůvodnění rozsudku, když soud I. stupně neměl přiznání obžalované za zcela úplné a bezvýhradní.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

Obžalovaná nesouhlasí s právním názorem soudu I. stupně, že by se nedoznala k formě zavinění kladené jí za vinu obžalobou, naopak obžalovaná nikdy nepopřela, že by nebyla při prvotní žádosti o sociální dávky informována a poučena o své ohlašovací povinnosti a že tuto nedodržela. Okresní soud rovněž nepřihlédl ani k tomu, v jakém stavu se obžalovaná v době konání hlavního líčení nachází, kdy by silně rozrušena, což je patrné i ze zvukového záznamu z hlavního líčení.

4. Krajský soud ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal k odvolání obžalované napadený rozsudek soudu I. stupně, přezkumu podrobil též zákonnost řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo. Učinil pak závěr, že oprávněnému prostředku obžalované nelze přisvědčit, přičemž důvody tohoto rozhodnutí jsou rozvedeny níže.
5. Ve věci konal odvolací soud dne 14. 11. 2018 veřejné zasedání, kterému byl přítomen toliko obhájce obžalované, jelikož obžalovaná se z veřejného zasedání ze zdravotních důvodů omluvila a souhlasila s jeho konáním v její nepřítomnosti. Předseda senátu, jako soudce zpravodaj, podal zprávu o stavu věci a konstatoval napadený rozsudek.
6. Obhájce obžalované k podanému odvolání dodal, že se obžalovaná nemůže ztotožnit s názorem soudu I. stupně, že by se nedoznala, rovněž k formě zavinění skutku, který je jí obžalobou kladen za vinu, protože jak vyplývá i z protokolu o hlavním líčení, přiznala se k tomu, co spáchala, tzn. formální stránku věci, a rovněž tak i formu zavinění. Sama uvedla, že byla úřednicemi úřadu práce poučena o tom, že má do rozhodné doby hlásit veškeré skutečnosti, které jsou významné pro vyplácení dávky státní sociální podpory, což nečinila a pouze se soud I. stupně snažila navést, proč tomu tak nebylo. Jako důvod uvedla, že odjela do ciziny, nebyla šest měsíců v České republice přítomna, tudíž nemohla komunikovat s úřadem práce. Soud I. stupně vzal toto vyjádření obžalované za takové, kdy se snaží soud přesvědčit, že se činu dopustila nedbalostním jednáním. V rámci závěrečné řeči před soudem I. stupně se snažil dovést soud k tomu, aby byla obžalovaná zproštěna obžaloby, s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe je zde minimální společenská škodlivost jejího jednání pro společnost. V případě, že by tomu tak nebylo, žádali soud o postup podle § 307 trestního řádu, se kterým obžalovaná souhlasila, navíc byla už předtím uhrazena škoda. In eventum ve třetím případě pokud by ani na toto soud neakceptoval, obžalovaná žádala, aby bylo sice rozhodnuto o její vině, ale aby jí nebyl uložen trest. Soud se tedy nakonec přiklonil ke třetí variantě, kdy uznal obžalovanou vinnou a upustil od potrestání, avšak s odůvodněním, že obžalovaná se údajně k činu nedoznala. Jelikož se obžalovaná s tímto závěrem nemůže ztotožnit, podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, jelikož ze strany soudu došlo k nepochopení podstaty věci a k přepjatému formalismu, kdy ve věci mohlo být postupováno minimálně odklonem, ne-li i zproštěním z podané obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, to znamená, že stíhaný skutek není trestným činem. Závěrem obhájce dodal, že nemá návrhů na doplnění dokazování.
7. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve svém vyjádření k podanému odvolání uvedla, že zastává stejný názor jako soud okresní, k jeho rozhodnutí nemá žádné výhrady. Domnívá se, že zákonná podmínka doznání, pokud by mělo být přistoupeno k aplikaci ustanovení § 307 trestního řádu, splněna není. Státní zástupkyně se nedomnívá, že by šlo o přepjatý formalismus, ale ze strany okresního soudu šlo o respektování platné judikatury. Obžalovaná před soudem I. stupně opakovaně uvedla, že se jednání dopustila, nikoli však v úmyslu někoho podvést. Takové doznání skutečně nezahrnuje subjektivní stránku žalovaného trestného činu. Tento nedostatek, resp. splnění této zákonné podmínky, mohl být dosažen výsledkem obžalované v rámci veřejného zasedání, nicméně protože se nedostavila, nemůže dojít k nápravě. Státní zástupkyně na závěr navrhla, aby bylo odvolání obžalované podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

- § 256 trestního řádu zamítnuto. Pro průběh veřejného zasedání nevznesla návrhy na doplňování dokazování.
8. Odvolací soud doplnil dokazování podle § 213 odst. 2 trestního řádu, kdy byl přečten opis rejstříku trestů obžalovaného, ze kterého vyplývá, že je stále osobou soudem netrestanou, a dále byl proveden důkaz konstatováním výpisu z centrální evidence stíhaných osob, ze kterého vyplývá, že v současné době je proti obžalované vedeno trestní řízení u Obvodního soudu pro Prahu 1 pro přečin křivé obvinění podle § 345 odst. 2, 3 písm. c) trestního zákoníku. Z vyjádření obhájce pak vyplynulo, že ve věci již bylo konáno hlavní líčení, avšak věc skončena nebyla.
 9. Poté, kdy předseda senátu prohlásil dokazování za skončené, strany trestního řízení učinily shodné závěrečné návrhy jako v předchozích přednesech.
 10. Pokud jde o řízení, které bylo konáno u soudu I. stupně a které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, uzavírá odvolací soud, že po stránce procesní nebyly zjištěny žádné procesní vady, které by bylo namíste okresnímu soudu vytknout. Řízení před okresním soudem bylo vedeno plně v souladu s příslušnými procesními předpisy. Pokud jde o hlavní líčení ve věci, to bylo okresním soudem nařízeno s dostatečným předstihem, předvolání k němu bylo jak obžalované, tak ostatním procesním stranám doručeno řádně a včas. Ani samotnému průběhu jednání před soudem nelze ničeho vytknout. Obžalovaná byla v jeho rámci soudem řádně poučena, byla k věci osobně vyslechnuta, měla možnost vyjadřovat se ke všem skutečnostem a tohoto práva též využila. Obžalovaná byla v řízení před okresním soudem zastoupena obhájcem a je třeba uzavřít, že nalézací soud plně šetřil všechna procesní práva obžalované, a to včetně práva na obhajobu. Lze pak uzavřít, že i dokazování bylo provedeno zákonným způsobem a důkazní materie, která byla realizována v rámci hlavního líčení, byla dostatečná pro učinění skutkových závěrů.
 11. Pokud jde o skutkové závěry procesního soudu, ani o těchto odvolacím soudu nevznikají žádné pochybnosti. Důkazy, které byly ve věci procesním soudem provedeny, soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu náležitě vyhodnotil. Skutkový stav vyplývá z výpovědi obžalované, která koresponduje s úředními záznamy o podaných vysvětleních, jež byly se souhlasem stran v rámci hlavního líčení přečteny (svědků J K a D P , a dále z listinných důkazů, z nichž stěžejní jsou zprávy Úřadu práce ČR, žádost o příspěvek, rozhodnutí a oznámení úřadu práce, protokol o ústním jednání a rozhodnutí o rozložení úhrady daně a doklady k platbám. Všechny soudem provedené důkazy jsou přitom popsány v odůvodňující části napadeného rozhodnutí, jakož i zde odpovídajícím způsobem je odůvodněn způsob jejich hodnocení včetně logických úvah, které nalézací soud vedly k učinění předmětného závěru. Za těchto okolností, kdy odůvodnění procesního soudu lze považovat za naprosto dostatečné, vyvážené a logické, je možné na něj na tomto místě odkázat, neboť pokud by se měl odvolací soud v rámci skutkových úvah blíže vyjadřovat, musel by pouze opakovat to, co již bylo řečeno soudem procesním.
 12. Ničeho nelze namítat ani proti užití právní kvalifikaci jednání obžalované, které procesní soud kvalifikoval jako přečin podvod podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, jelikož obžalovaná ke škodě cizího majetku sebe obohatila tím, že jiného uvedla v omyl a způsobila tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou. Krajský soud pak dodává ve shodě se soudem procesním, že jednání obžalované bylo nepochybně jednáním úmyslným, a to ve formě minimálně úmyslu nepřímého podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.
 13. Je zřejmé, že okresní soud v rámci hlavního líčení zvažoval postup dle § 307 odst. 1 trestního řádu, avšak zcela správně shledal, že není splněna podmínka doznání se k činu tak, jak vyžaduje

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

ustanovení § 307 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Vyjádření obžalované učiněné u hlavního líčení skutečně nebylo možné považovat za doznání se k činu, který je popsán v podané obžalobě, jelikož obžalovaná se z protiprávního jednání snažila vyvinut tvrzením, že neměla možnost informovat úřad práce o změnách rozhodných pro trvání nároku na dávku, jelikož byla údajně držena jejím přítelem M K₁ v P: u jeho matky a následně vycestovala na několik měsíců do A Postupu okresního soudu proto krajský soud nemůže ničeho vytknout, správně nalézací soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro podmíněné zastavení trestního stíhání dle § 307 trestního řádu.

14. Z ustálené soudní praxe totiž vyplývá, že doznání obviněného ke stíhanému činu spočívá v jeho potvrzení, že se dopustil toho, co je mu kladeno za vinu. Ve smyslu § 307 odst. 1 písm. a) trestního řádu se jím míní doznání všech skutkových okolností naplňujících zákonné znaky objektivní i subjektivní stránky určitého přečinu. Obviněný tedy musí uvést skutečnosti svědčící o tom, že skutek se stal v podobě, ve které je mu kladen za vinu, a že se ho dopustil právě on. Zároveň musí uvést skutečnosti svědčící pro závěr, že se ho dopustil zaviněně, v zákonem předpokládané formě úmyslu nebo nedbalosti. Nadto musí jeho doznání zahrnovat i protiprávnost, která je rovněž znakem skutkové podstaty každého trestného činu.
15. Z výpovědi obžalované tak, jak ji učinila u hlavního líčení, je zřejmé, že obžalovaná sice doznala skutkové okolnosti a to po objektivní stránce, to znamená, že se skutek stal a že se jej dopustila, nicméně absentuje její prohlášení, že se jej dopustila zaviněně v zákonem předpokládané formě úmyslu, a to minimálně ve formě úmyslu nepřímého. Právě subjektivní stránka, to jest vyjádření obžalované svědčící pro závěr, že se jednání dopustila zaviněně, v tomto případě absentuje.
16. Je třeba dodat, že pokud by se obžalovaná dostavila k veřejnému zasedání, bylo by možno jejím výslechem, po příslušném poučení, tento nedostatek, resp. splnění zákonné podmínky doznání subjektivní stránky stíhaného přečinu napravit, nicméně jestliže se k veřejnému zasedání nedostavila, uzavřel odvolací soud ve shodě se soudem okresním, že absentující podmínka doznání brání využití odklonu v trestním řízení dle § 307 trestního řádu.
17. Za situace, kdy odvolací soud neshledal v postupu soudu I. stupně žádných pochybení a plně se ztotožnil s jeho závěry, rozhodl způsobem, který je uveden ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor dne 14. 11. 2018

JUDr. Robert Pekárek v.r.
předseda senátu

**Pavla
Fišerová**

Digitálně podepsal
Pavla Fišerová
Datum: 2018.11.19
08:53:07 +01'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14.11.2018. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 23.11.2018.

